

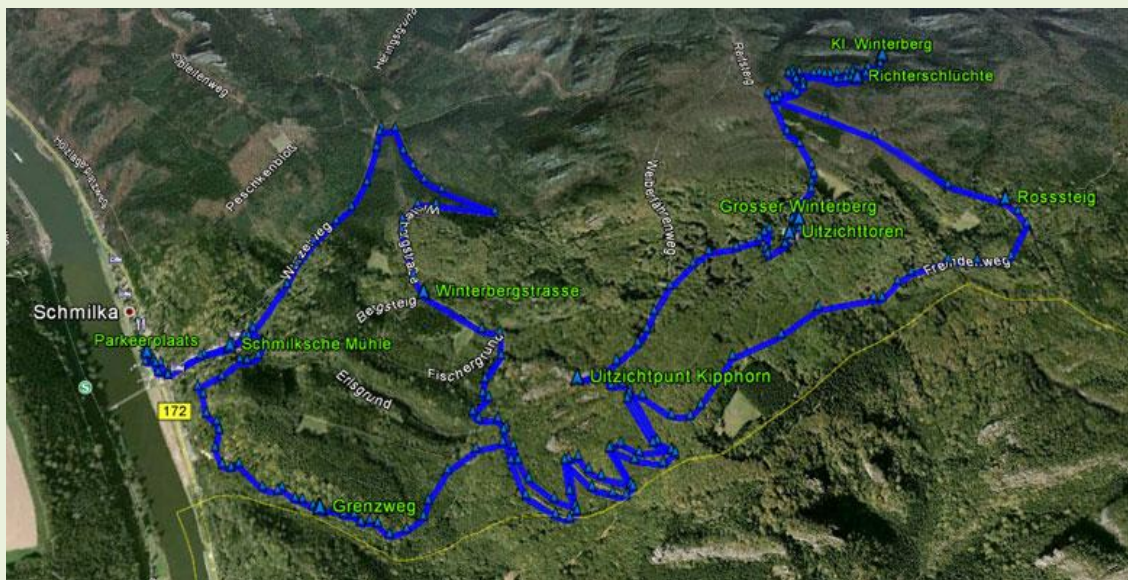

Schmilka Großer Winterberg

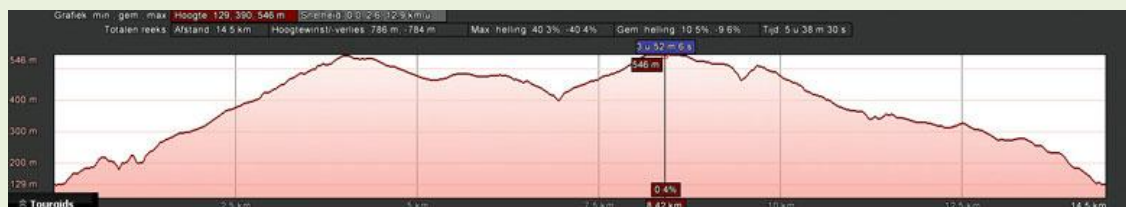
Schmilka - Schmilksche Mühle - Grenzweg Tsjechië - Richterschluchte - Kleiner Winterberg - Großer Winterberg - Kipphorn Uitzichtpunt - Schmilka

***** - 14,5 Km - 790 Hm - 5:30 uur

Deze lichte rondwandeling vanuit Schmilka gaat langs het mooiste uitzichtpunt van de Sächsische Schweiz en door een bijzonder aantrekkelijk en afwisselend bosgebied over goed begaanbare wegen en paden. De route bevat veel hoogtemeters, maar het gaat alleen heel geleidelijk omhoog en omlaag.

Halverwege de tocht gaan we in een prachtige kloof afdalen richting de Kleiner Winterberg, hier kan iedereen voor zich zelf bepalen in hoeverre de Schlucht te doen is en op elk moment op de schreden terugkeren. Wij moesten het door de gladheid helaas al heel snel opgeven, onder andere omstandigheden zouden we graag nog een stukje verder zijn gegaan.

Deze rondwandeling begint in Schmilka, de laatste Duitse plaats aan de Elbe voor de grensovergang met Tsjechië. 'Centrum Schmilka' invoeren in de navigatie volstaat, het is een minuscule stadje met in het centrum, pal aan de Elbe, een enorm grote parkeerplaats voor zo'n gehucht.

Op de parkeerplaats moet wel worden betaald, voor enkele Euro's kunnen we er de hele dag staan volgens het bord.

Het lukte ons niet om onze munten aan de automaat te voeren, alles viel er aan de onderzijde gewoon weer uit. In mijn beste Duits heb ik maar een briefje geschreven dat we niet konden betalen en dit op het dashboard achtergelaten. Of het briefje heeft geholpen of dat er mogelijk niemand is wezen controleren dat weet ik niet, maar we zijn in elk geval niet op de bon geslingerd.

Het is nog bitterkoud in de vroege morgen als we vanuit de kofferbak de wandelschoenen aantrekken. De koude wordt nog versterkt door een vervelende wind, maar we gaan vandaag veel door de bossen lopen zodat we verwachten dat we straks weinig last van deze wind zullen hebben.

Nadat we ook snel de rugzakken om hebben gehangen lopen we de parkeerplaats verder af en steken bij de zebra de hoofdweg over.

Gelijk zijn we dan ook bij een splitsing waar we linksaf langs de beek het oude stadje in wandelen waarvan de hoofdstraat het zijdal in loopt. Een prachtig klinkerstraatje met soms bijzondere bouwwerken, waarbij als eerste opvalt dat van een gebouw de bovenetage over het straatje heen is gebouwd.

Verderop moeten we nog eens onder een gebouw door lopen, dit is het Gasthaus Zur Mühle met aan de achterzijde een ambachtelijke bakkerij.

Het gebouw onder de poort door rechts is de Schmilksche Mühle, daar kunnen we door de grote openstaande deuren een kijkje in de molen werpen waar het graan wordt gemalen.

Het gebouw aan de andere zijde, te bereiken via de etage over de straat, is de eigenlijke bakkerij waar het meel wordt verwerkt. Daar aan vast zit een kleine bakkerswinkel waar we de verse producten af kunnen nemen, maar dat bewaren we tot de terugweg.

Heel bijzonder hoe het productieproces van graan naar brood hier in een logische volgorde door de geschakelde gebouwen verloopt, daarbij heeft elk

gebouwtje ook nog eens een eigen kleur gekregen waarmee de verschillende functies extra worden onderstreept. Achter de molen kunnen we dan nog even kijken bij het waterrad die de molen aandrijft. Een prachtig plekje.

Lang blijven we niet staan, daarvoor is het nog te koud. We trekken verder langs een nog gesloten souvenirwinkel en een kiosk met een terras er bij, dan passeren we de laatste huizen en zien rechts een kleine parkeerplaats met veel informatieborden. (Het gebouw daar links is de lokale Nationalpark Infostelle.)

We gaan rechts de parkeerplaats over en houden dan links aan over het keienpad omhoog. Daarna links de betonnen trap op die ons omhoog zal brengen in het bos.

Bovenaan de trap houden we weer rechts aan en nemen het bospad dat boven Schmilka langs terugloopt in de richting van de Elbe. We kunnen hier de gele lokale route aanhouden.

De brede zandweg gaat heel geleidelijk omhoog met soms leuke doorkijkjes over Schmilka, vooral als we verderop naar links buigen en het dorpje tegen de achtergrond van de Elbe zien liggen. In de diepte zien we er ook onze wagen nog staan op de nog bijna lege parkeerplaats.

Het pad gaat daarna parallel aan de Elbe verder langs de berghelling. Dit is de oude Grenzweg met Tsjechië.

Links passeren we enkele steile rotswanden en hier en daar hebben we rechts nog een aantal kansen om van het uitzicht op de Elbe richting Tsjechië te genieten.

Waar we de grens met Tsjechië bereiken, die hier door een ondiepe kloof naar links loopt, gaat het pad ook links de berg op en het bos in.

In de kloof/greppel zien we dan ook de eerste witte betonnen grenspalen met de letter 'D', de Duitse zijde van de grens. Aan de andere zijde zou een 'C' moeten staan, maar met de dikke laag sneeuw komen we niet in de verleiding om in de kloof af te dalen om dat te controleren.

Licht stijgend gaat het nu steeds verder het natuurgebied in, over het goed begaanbare pad.

In een meer open bosgebied word het vlakker en naderen we een T-splitsing met een brede halfverharde bosweg. Net er voor komt er een paadje van links bij, daar komt de rode route de berg omhoog.

Hier staan we aan de voet van de Großer Winterberg, met zijn 556m de hoogste berg in Sächsischen Schweiz, waar we nu eerst omheen gaan trekken en die we later vandaag zullen beklimmen.

Op de brede weg slaan we rechtsaf. Eerst loopt het nog even rechtdoor, daarna volgen een aantal haarspeldbochten. Vanaf daar wordt de ondergrond asfalt om het bochtencircuit goed begaanbaar te houden voor de enkeling die met de wagen op de berg moet zijn.

De lange slingers van de asfaltweg zijn gemakkelijk af te korten door steeds de smalle paadjes tussen de lussen van de weg te nemen.

Daar wij te maken hebben met veel verse sneeuw van de afgelopen nacht, zijn deze nu echter niet begaanbaar. Het asfalt is dan beter ondanks dat daar de sneeuw goed is aangereden en dus spekglad over grote gedeelten.

Ook hier zien we achter de houten wegafrastering weer op regelmatige afstand de betonnen grenspalen staan. Deze keer kunnen we er wel even bij komen om voor het eerst een foto van een paal met een 'C' mee naar huis te kunnen nemen.

Na enkele bochten wordt het wat vlakker als de weg naar rechts buigt en dichter bos in gaat. Direct na die bocht komen we aan de rechterzijde een zijpad tegen met daarbij een richtingaanwijzer. Hier gaan we nu het asfalt verlaten en naar rechts om de gele route verder te kunnen volgen.

Voor ons wordt het hier even spannend, we zijn vanmorgen optimistisch vertrokken maar wel met de gedachte dat de verse sneeuw wel eens spelbreker zou kunnen zijn op de bospaden.

Maar, niets van dat alles. Zelfs al voor wij het bos in trekken zijn blijktbaar alle hoofdpaden toegankelijk gemaakt. Door een halve meter brede machine(?) is de sneeuw vast gereden zodat er prachtige wandelpaden op ons liggen te wachten. Een groot compliment aan de beheerders!

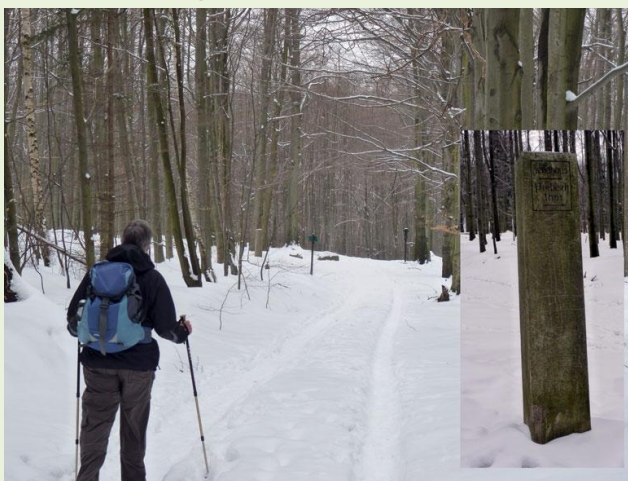
In het bos kronkelt het pad leuk heen en weer zonder dat we nog veel hoogtemeters maken. Dit heet de Fremdenweg die alsmaar de grens blijft volgen. We komen door verschillende soorten bos, het ene nog mooier dan het andere, en stellen ons voor dat het hier in elk jaargetijde prachtig moet zijn en vooral schaduwrijk in de hete zomermaanden.

Er zijn verschillende splitsingen en kruisingen, maar we hoeven alleen de gele borden maar te blijven volgen richting Roßsteig en Zeughaus. Daar komt bij een van de kruisingen de blauwe route bij.

Vanaf daar houden we blauw aan naar de Richterschlüchte tot aan de kruising met de Roßsteig. Deze blauwe route loopt dan weer op met de route aangeduid met een groene stip. Bij de Roßsteig gaat het linksaf verder, nu de groene stip en blauwe streep volgend over een lange bosweg naar de achterzijde van de Großer Winterberg.

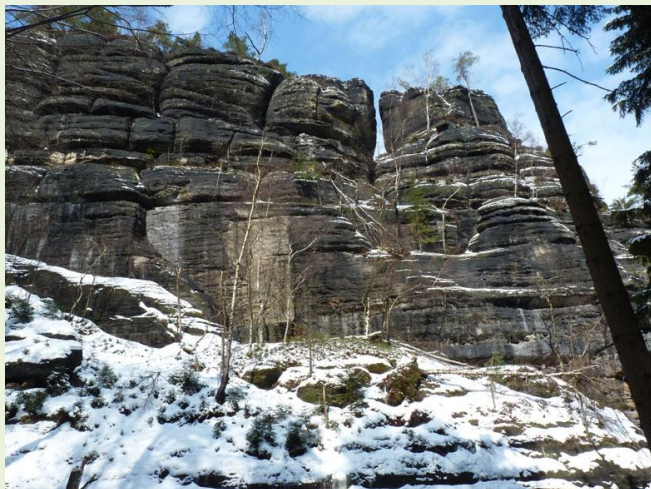
Ook deze bosweg loopt nagenoeg vlak langs de berghelling, zodat we lekker door kunnen stappen tot we een grote vijfsprong bereiken met daarbij een hoge betonnen zuil. Dit blijkt een oude richtingaanwijzer te zijn. Op deze kruising gaan we later linksaf omhoog naar de Winterberg, eerst willen we echter een stuk van de Richterschlüchte verkennen in de richting van de Kleiner Winterberg. Voor zover deze in de winter toegankelijk is. Daarvoor moeten we nu rechtsaf.

Eerst dalen we licht af door het bos, dan zien we grote rotsen voor ons opdoemen en verdwijnt het pad even later links omlaag tussen deze rotsen. Met een boog naar rechts lopen we dan korte tijd later door een prachtig berglandschap waar we een beschut plekje vinden om aan de broodjes te beginnen. Staand, want een geschikt zitplekje hebben we niet kunnen ontdekken.

Dan volgen we het pad verder omlaag, eerst nog een open gedeelte met links een prachtige rotswand, daarna wordt de Schlucht smaller en het padje steiler. Tot onze verrassing breekt zelfs de lucht een

beetje en zien we de indrukwekkende rotswand vol ijspegels tegen een blauwe achtergrond.

In het oorspronkelijke plan, toen we nog niet wisten dat het met Pasen nog winter zou zijn, zouden we de kloof afdalen en daarna de Kleiner Winterberg beklimmen voor we naar de grote kruising terug zouden keren.

Als sneeuw en ijs weg zijn is dit een heel goed begaanbare route, nu kunnen we niet anders dan maar zien in hoeverre we kunnen afdalen. Voetsporen van andere wandelaars ontbreken hier zodat we er niet veel vertrouwen in hebben.

We gaan omlaag in een wonderbaarlijk mooie bergwereld, tot ik bij het afstappen van een ijzige rotsblok uitglij en me ternauwernood kan redden door met grote hink-stap-sprongen van voetsteun naar voetsteun te hoppen en langzamerhand de snelheid wat kan remmen voor het echt mis gaat. Met kloppend hart kom ik 10m lager tot stilstand en verlies daarbij een van de waterflessen.

Een duidelijker signaal kunnen we niet krijgen, verder de Schlucht in onder deze condities is niet mogelijk. Nog onder de indruk van de val kruip ik deels op handen en voeten nog een stuk omlaag om mijn watertank terug te halen, daarna klim ik terug tot waar Janny is achtergebleven en wordt nog even gekeken of ik schade heb opgelopen aan het lichaam of de uitrusting. Geluk gehad.

Terug omhoog dus, naar de vijfsprong met de antieke richtingaanwijzer. Vanaf deze zijde komend steken we dan recht over om nu de Großer Winterberg te gaan beklimmen.

Beklimmen is hier een groot woord, het gaat weer over een breed en heel geleidelijk omhoog lopend bospad.

Nog eens komen we door een afwisselend bosgebied, en hogerop zijn er dan ook de eerste uitzichten tussen de bomen door. Op de Y-splitsing houden we rechts aan, daarna leggen we de laatste hoogtemeters af waarbij ook het Berggasthaus Großer Winterberg al snel in beeld komt.

Boven op de bergtop is het bebost en is er dus geen sprake van een mooi uitzicht. Voor een mooi vergezicht moeten we boven de boomkruinen uitkomen en dat kan door de 'vreemde' toren achter het Gasthaus te beklimmen.

Daarvoor moeten we eerst links het terras op, dan voor het gebouw links aanhouden door het hekje en omlaag. Er loopt een pad/loopbrug om het gebouw heen naar de achterzijde waar de toegang tot de uitzichttoren is. Zoals overal in dit gebied moeten we ook hier weer betalen, dus stoppen we elk € 1,- in de automaat om binnen te kunnen komen. Dan beklimmen we de vreemde toren met jaren '60 trapleuningen tot we wél van het uitzicht op 556m hoogte kunnen genieten.

(Let hier overigens eens op de bijzondere foto's van de Sächsische Schweiz in het halletje beneden. Na de beklimming is het gebouwtje verderop links, het IJsHaus, ook een aanrader. Een mooi en onlangs nieuw ingerichte Nationalpark Infostelle.)

Na de bezichtiging verlaten we de bergtop. Het Gasthaus en de Infostelle zijn gesloten zodat het geen zin heeft hier te blijven. We vervolgen het pad waarover we omhoog zijn gekomen om aan de andere zijde af te gaan dalen. Deze deels halfverharde en deels asfaltweg is de zelfde weg waarvan we vanmorgen het eerste deel met de haarspeldbochten omhoog zijn gegaan.

Nu gaan we deze omlaag afleggen, bij de splitsing links aanhoudend, tot vlak voor de afslag waar we vanmorgen van het asfalt het bos in zijn gegaan. Voor deze afslag is er een smal paadje naar rechts die we nu nemen tot aan het mooiste uitzichtpunt van de Sächsische Schweiz; Das Kipphorn.

Een betere plek voor een langere pauze is niet denkbaar, dus zoeken we ons een plekje om van het overweldigend mooie uitzicht rond het Elbtal te genieten. Al snel komen we in een gezellig gesprek met een echtpaar uit Dresden dat ons allerlei bijzonderheden weet te vertellen. Voor hen is dit gebied wat voor ons de Emmerdennen en het Westerwolde zijn.

Zo vertellen ze dat haar vader in de DDR tijd hier werkte en onder andere de hekken en leuninggen heeft gelast die ons hier nu voor een val behoeden.

Hoe mooi het hier ook is, we zullen op een bepaald moment toch weer verder moeten. Bijna met tegenzin komen we weer in de benen en lopen bij het uitzichtpunt vandaan.

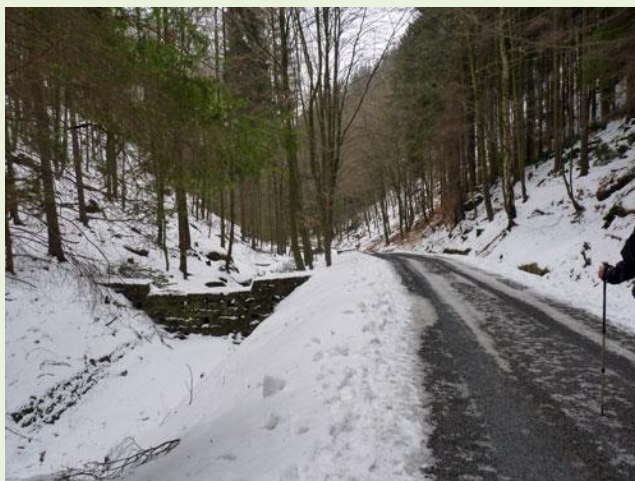
Op de Y-splitsing achter de Kipphorn gaan we nu rechts, en even later staan we weer op de brede weg. Rechtsaf brengt ons na enkele meters bij de splitsing van vanmorgen, nu blijven we op het asfalt om de weg vol haarspeldbochten af te gaan dalen in omgekeerde richting.

De bochten afsnijden lukt ons nog steeds niet, dus blijven we op het asfalt tot we weer op het vlakke rechte gedeelte zijn waar het asfalt weer halfverharde weg wordt. Verderop zijn we vanmorgen van links omhoog gekomen, nu gaan we echter rechtdoor.

Dit is een gemoedelijke maar langere weg terug. Daar het nog vroeg in de middag is vinden we het nog geen tijd om nu al via de kortere route terug te keren, en hopen zo nog wat langer van de bossen te kunnen genieten.

De route terug naar Schmilka is nu eenvoudig, over de eerste kilometers hoeven we alleen maar op deze weg te blijven. Nog een keer kruisen we een wandelpad, de lange afstand wandelroute Malerweg, daarna zijn er geen zijwegen en paden meer tot we na een afdaling door een prachtig dal bij een groot kruispunt komen.

Bij dit kruispunt staan een schuilhut en volop wegwijzers. We houden er zo veel mogelijk links aan en volgen dit pad met het watertje links, tot we vanuit het bos Schmilka weer inlopen bij de Naturpark Infostelle en de parkeerplaats boven het stadje.

Nu is de kiosk rechts wel open en wordt ons van verre al toegeroepen dat we de wildernis hebben overleefd en nu een lekker glas Gluhwein hebben verdiend. Een tekst die de uitbater ook op een bord op de straat heeft gezet. Voor wandelaars in de andere richting luidt de tekst 'Letzte Tankstelle vor der Wildernis' met een afbeelding van een pul bier. Ook de Oost-Duitsers zijn ondertussen commercieel goed bezig.

Er rest ons nog de afdaling tot aan de parkeerplaats bij de Elbe, maar met de kiosk en souvenir winkel nu open, en de bakkerij die nog nader moet worden bekeken, doen we er nog even over voor we uiteindelijk naar de auto terugkeren.

De routes zijn zo nauwkeurig mogelijk opgetekend. Ik ben niet verantwoordelijk voor wijzigingen ter plaatse en/of (type-)fouten in de omschrijvingen. NEEM ALTIJD EEN GOEDE WANDELKAART MEE! [En mail ons](#) als je onjuistheden tegenkomt.

© 2006-2013 superfamilie.nl | Het is toegestaan deze PDF routebeschrijving af te drukken of te downloaden naar een lokale harde schijf voor enkel persoonlijk en non-commercieel gebruik. | Voor meer informatie zie: [Auteursrecht & Disclaimer](#) |

